

פרשת צבאים-זילך

משיחת ז"ך אלול ה'תש"מ

– לנשי ובנות חב"ד תחינה –

רשימה פרטית – בלתי מוגה

ההרגשה, האווירה והאוויר בבית תלויים בעקרת הבית, האשה שנמצאת בבית. היא נקראת "עקרת הבית" – העיקר של הבית. בה זה תלוי שהבית יעשה ל"מקדש מעט" - בית שעליו הקב"ה אומר, "ושכנתי בתוכם". זהו בית שבו שורה השכינה בכל הבית, מכיוון שהיא נמצאת בליבו של כל מי שגר בבית.

גם לגבי ראש השנה, מודגש העיקר שחייבים להגשים אותו דוקא על ידי הנשים: הפסוק הראשון בקריאת התורה ביום הראשון של ראש השנה, פותח במלים: "וה' פקד את שרה". האשה היהודיה הראשונה, שרה אמנו, הקב"ה קודם בירך אותה, ואחר כך קיים את ההבטחה - שממנה נולד ילד וממנה נוצר אחר כך ההמשך של האבות ושל העם היהודי, עד סוף כל הדורות. וכך זה גם כשעוברים ליום השני, שקריאת התורה בו קשורה ליצחק, לעקידת יצחק.

מסופר בחומש: כיצד יצחק גדל להיות אדם שמתנהג כפי שיצחק התנהג, עד כדי מסירות-נפש למען יהדות - דבר שלא רק שחם ושלוש, לא הזיק לו, אלא הביא לכך שהוא נתברך, "הרבה ארבה את זרעך"; שבזכות התנהגותו הוא הקים את כל העם היהודי? מסופר בחומש, שזה היה בגלל ששרה אמנו התמסרה לחינוך של יצחק יותר מאשר אברהם אבינו.

אפשר להבין כיצד אברהם מסר את נפשו למען החינוך של "בנך יחידך", הבן היחיד שלו, אבל מסופר בחומש ששרה הגיעה להישגים גדולים יותר ממנו. היא שמרה על יצחק - למרות שהוא היה הילד היהודי היחיד באותו דור – שלא תהיה לו שייכות לעניינים ה"גויים" של ילדי אומות אחרות, ולא לעניינים "גויים" בכלל.

שרה מסרה על כך את נפשה: למרות שהיא נדרשה להקדיש עירנות, והיא היתה צריכה לפעול בניגוד להרגל שלה להיות מכניסת אורחים, היא היתה אשה גומלת חסד, ועשתה טובות לכל הערבים, ולכל האנשים שמסביבה. אבל כשזה מגיע לחינוך של ילד יהודי, היא אפילו לא התחשבה ברגשות שלה.

הרגש והרצון לגמול חסד לזולת הוא דבר שקיים על-פי התורה, בנוסף לכך שזהו הטבע של כל אדם, ובמיוחד של אדם יהודי, ובוודאי אדם יהודי שהולכת בדרכי שרה אמנו. אבל כשזה מגיע לחינוך של ילדי ישראל, היא בכלל לא מתחשבת בכך שהיא מחנכת אותו באופן של

פרשת צבאים-זילך

בדידות, "בדד ינחנו". הוא ילד יהודי, והוא לא מתחשב בכך שהוא גר בשכונה או בעיר שמעט ילדים יהודיים חיים שם, "אתם המעט מכל העמים"; יש שם הרבה יותר ילדים לא-יהודים והשפעה של חינוך לא-יהודי. אבל האם היהודיה מתאמצת ועושה את כל התלוי בה במטרה שהילד - בין אם זה בן או בת - יקבל את החינוך המושלם לפי הדרכים שהורו לנו שרה, רבקה, רחל ולאה, האמהות הקדושות שלנו.

ואז גדל ילד שכברכת השם, "הרבה ארבה את זרעך", שזה הרבה גם בגשמיות וגם ברוחניות. ולילד יש השפעה על כל הסביבה שמסביבו, והוא מסב נחת גדולה ביותר - נחת אמיתית ונחת במובן הפשוט ביותר - לאמא שלו שחינכה אותו בדרך זו, וכן לאבא שלו ולכל המשפחה שלו ולכל העם היהודי.

ככה זה היה גם אצל חנה הנביאה, כפי שמסופר בנבואה שלה. היא היתה הנביאה הראשונה שהודיעה שמישיח צדקנו יבוא, ושהוא יבוא באופן של עוצמה, "וירם קרן משיחו", בעוצמה וביד מורמת, משום שכל יהודי וכל בני ישראל יוצאים מהגלות באופן של גאווה, "ואולך אתכם קוממיות", בראש מורם; לא פוחדים משום דבר, בגלל שהקב"ה נמצא יחד איתנו, והנה הנה הוא מוציא את בני ישראל- על ידי משיח - מן הגלות. אמרה זאת חנה הנביאה בנבואה המפורסמת שלה, שקוראים בהפטרות ראש השנה, ביום הראשון של ראש השנה. במה התבטאה הגדלות של חנה? בכך שהיא נפקדה בראש השנה. העובדה שנולדו לה ילדים קשורה בראש השנה, כשכל יהודי וכל היהודים מקבלים את הקב"ה כ"מלך ישראל".

